

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 10ης Μαρτίου 2005*

Στην υπόθεση C-22/03,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Rechtbank te Rotterdam (Κάτω Χώρες) με απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2003, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 23 Ιανουαρίου 2003, στο πλαίσιο της δίκης

Optiver BV κ.λπ.

κατά

Stichting Autoriteit Financiële Markten, διαδόχου του Stichting Toezicht Effectenverkeer,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. A. Timmermans, πρόεδρο τμήματος, R. Silva de Lapuerta, R. Schintgen (εισηγητή), P. Kūris και Γ. Αρέστη, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: M.-F. Contet, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη τη γραπτή διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 30ής Σεπτεμβρίου 2004,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- οι Optiver BV, Optrix BV και Optira BV, εκπροσωπούμενες από τους H. Speyart και M. Scheele, advocaten,

- η All Options International BV, εκπροσωπούμενη από τους E. Kuijpers και G. J. G. Bolderman, advocaten,

- η Robeco Obligatie DividendFunds NV κ.λπ., εκπροσωπούμενοι από τους H. Speyart και A. J. P. Tillema, advocaten,

- το Stichting Autoriteit Financiële Markten, διάδοχος του Stichting Toezicht Effectenverkeer, εκπροσωπούμενο από τους H. J. Sachse, F. Leeftang και T. van Wagenveld, advocaten,

- η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις S. Terstal και C. Wissels,

- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από την P. Ormond, επικουρούμενη από την J. Stratford, barrister,

- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους R. Lyal και W. Wils,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 9ης Νοεμβρίου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία της οδηγίας 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 20).

- 2 Η αίτηση αυτή ανέκυψε στο πλαίσιο διαφορών μεταξύ της Optiver BV και 38 άλλων εταιριών (στο εξής: Optiver κ.λπ.), οι οποίες είναι επιχειρήσεις εκμεταλλεύσεως κινητών αξιών εγκατεστημένες στις Κάτω Χώρες, και του Stichting Autoriteit Financiële Markten (στο εξής: AFM), διαδόχου του Stichting Toezicht Effectenverkeer, σχετικά με την είσπραξη μιας επιβαρύνσεως επί των μικτών κερδών από τις δραστηριότητες των εταιριών αυτών.

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινοτική ρύθμιση

- 3 Όπως προκύπτει από την πρώτη αιτιολογική της σκέψη, η οδηγία 69/335 έχει ως σκοπό την προαγωγή της ελεύθερης κυκλοφορίας των κεφαλαίων, η οποία θεωρείται μια από τις ουσιώδεις προϋποθέσεις για τη δημιουργία οικονομικής ενώσεως με χαρακτηριστικά ανάλογα εκείνων μιας εσωτερικής αγοράς.
- 4 Κατά την έκτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 69/335, η επιδίωξη του σκοπού αυτού προϋποθέτει, όσον αφορά τη φορολόγηση των συγκεντρώσεων κεφαλαίων, να καταργηθούν οι έμμεσοι φόροι που μέχρι τότε ίσχυαν στα κράτη μέλη και να αντικατασταθούν με έναν φόρο που να εισπράττεται μόνον μία φορά στην κοινή αγορά και να βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο σε όλα τα κράτη μέλη.
- 5 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 69/335:

«Υπόκεινται στο φόρο εισφοράς οι ακόλουθες πράξεις:

- α) η σύσταση κεφαλαιουχικής εταιρίας
- β) η μετατροπή σε κεφαλαιουχική εταιρία μιας εταιρίας, ενώσεως προσώπων ή νομικού προσώπου, που δεν είναι κεφαλαιουχική εταιρία

- γ) η αύξηση του εταιρικού κεφαλαίου μιας κεφαλαιουχικής εταιρίας δι' εισφορών σε είδος, οποιασδήποτε μορφής·
- δ) η αύξηση της εταιρικής περιουσίας μιας κεφαλαιουχικής εταιρίας δι' εισφορών σε είδος, οποιασδήποτε μορφής, αμειβομένων όχι διά μεριδίων αντιπροσωπευτικών του εταιρικού κεφαλαίου ή της εταιρικής περιουσίας, αλλά διά δικαιωμάτων της ίδιας φύσεως προς εκείνα των εταίρων [...]

[...]».

- 6 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, στοιχεία ε' έως η', της οδηγίας 69/335 ορίζει ότι υπόκειται σε φόρο εισφοράς και η μεταβίβαση της έδρας της πραγματικής διευθύνσεως ή της καταστατικής έδρας μιας κεφαλαιουχικής εταιρίας από τρίτη χώρα σε κράτος μέλος ή από κράτος μέλος σε άλλο κράτος μέλος.
- 7 Το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 69/335 απαριθμεί τις διάφορες πράξεις που μπορούν να υπαχθούν στον φόρο εισφοράς.
- 8 Η οδηγία 69/335 προβλέπει, σύμφωνα με την τελευταία αιτιολογική της σκέψη, και την κατάργηση άλλων έμμεσων φόρων οι οποίοι έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά με

εκείνα του φόρου εισφοράς ή του φόρου χαρτοσήμου επί των τίτλων και των οποίων η διατήρηση δύναται να θέσει σε κίνδυνο την επίτευξη των σκοπών της οδηγίας αυτής. Οι φόροι αυτοί, των οποίων η είσπραξη απαγορεύεται, απαριθμούνται μεταξύ άλλων στο άρθρο 10 της οδηγίας 69/335, κατά το οποίο:

«Πλην του φόρου εισφοράς, τα κράτη μέλη δεν εισπράττουν, όσον αφορά τις εταιρίες, ενώσεις προσώπων ή νομικά πρόσωπα, που επιδιώκουν κερδοσκοπικούς σκοπούς, κανένα φόρο υπό οποιαδήποτε μορφή:

- α) για τις πράξεις, οι οποίες αναφέρονται στο άρθρο 4·

- β) για τις εισφορές, δάνεια ή παροχές, που πραγματοποιούνται στο πλαίσιο των πράξεων των αναφερομένων στο άρθρο 4·

- γ) για την καταχώριση ή για οποιαδήποτε άλλη διατύπωση η οποία αποτελεί προϋπόθεση για την εκτέλεση μιας δραστηριότητας, και στην οποία μία εταιρία, ένωση προσώπων ή νομικό πρόσωπο, που επιδιώκουν κερδοσκοπικούς σκοπούς, δύναται να υπόκειται λόγω της νομικής της μορφής.»

9 Το άρθρο 11 της οδηγίας 69/335 ορίζει:

«Τα κράτη μέλη δεν υποβάλλουν σε οποιοδήποτε φόρο οποιασδήποτε μορφής:

α) την δημιουργία, έκδοση, εισαγωγή στο χρηματιστήριο ή θέση σε κυκλοφορία ή διαπραγμάτευση μετοχών, μεριδίων ή άλλων τίτλων ίδιας φύσεως, καθώς και τα πιστοποιητικά, τα παραστατικά των τίτλων αυτών, όποιος και αν είναι ο εκδότης τους·

β) τα δάνεια, συμπεριλαμβανομένων των παγίων δανείων, τα οποία συνάπτονται υπό μορφή εκδόσεως ομολογίων ή άλλων διαπραγματευσίμων τίτλων, όποιος και αν είναι ο εκδότης τους, και όλες τις σχετικές διατυπώσεις, όπως την δημιουργία, έκδοση, εισαγωγή στο χρηματιστήριο, κυκλοφορία ή διαπραγμάτευση αυτών των ομολογίων ή άλλων διαπραγματευσίμων τίτλων.»

10 Το άρθρο 12, παράγραφος 1, της οδηγίας 69/335 έχει ως εξής:

«Κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις των άρθρων 10 και 11, τα κράτη μέλη δύνανται να εισπράξουν:

α) φόρους μεταβίβασης επί κινητών αξιών, που εισπράττονται κατ' αποκοπή ή όχι·

[...]

ε) φόρους, οι οποίοι έχουν ανταποδοτικό χαρακτήρα

[...]».

Η εθνική ρύθμιση

- 11 Ο *Wet toezicht effectenverkeer 1995* (νόμος του 1995 περί εποπτείας του εμπορίου κινητών αξιών), της 16ης Νοεμβρίου 1995 (Stbl. 1995, αριθ. 574, στο εξής: νόμος του 1995), ρυθμίζει την εποπτεία των πράξεων σχετικά με κινητές αξίες. Σύμφωνα με το άρθρο του 1, το νόμος αυτός αφορά, μεταξύ άλλων, τους μεσίτες κινητών αξιών και τους διαχειριστές περιουσίας, κατηγορίες οι οποίες αποκαλούνται και «επιχειρήσεις εκμεταλλεύσεως κινητών αξιών».
- 12 Το άρθρο 7, παράγραφος 1, του νόμου του 1995 ορίζει ότι απαγορεύεται σε πρόσωπα που δεν έχουν άδεια μεσίτη κινητών αξιών ή διαχειριστή περιουσίας να προσφέρουν ή να παρέχουν υπηρεσίες εντός των Κάτω Χωρών ή με βάση τις Κάτω Χώρες. Κατά την παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου, ο Υπουργός Οικονομικών χορηγεί άδεια αν πληρούνται ορισμένες ποιοτικές προϋποθέσεις.

13 Το άρθρο 42 του νόμου του 1995 ορίζει:

«Με υπουργική απόφαση ή με απόφαση νομικού προσώπου στο οποίο έχουν μεταβιβαστεί καθήκοντα και αρμοδιότητες βάσει του άρθρου 40, τα έξοδα για την εκτέλεση των πιο πάνω καθηκόντων και την άσκηση των πιο πάνω αρμοδιοτήτων μπορούν να καταλογιστούν, σύμφωνα με κανόνες που θεσπίζονται με υπουργική απόφαση, στους εκμεταλλεόμενους χρηματιστήρια αξιών, στους φορείς εις βάρος των οποίων έχουν εκδοθεί κινητές αξίες εισηγμένες σε ένα από τα εγκεκριμένα βάσει του άρθρου 22 χρηματιστήρια αξιών, στις επιχειρήσεις εκμεταλλεύσεως κινητών αξιών, σε όσους ζητούν την άδεια που προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1 [...]».

14 Η αρχή στην οποία έχουν ανατεθεί οι αρμοδιότητες αυτές κατ' εφαρμογήν του άρθρου 40 του νόμου του 1995 είναι η AFM. Το κόστος που η αρχή αυτή μπορεί να μετακυλίσει στους φορείς που έχουν την άδεια που προβλέπεται από το άρθρο 7, παράγραφος 1, του νόμου του 1995 καθορίζεται με βάση τον προϋπολογισμό της AFM.

15 Τα ποσά που οφείλουν οι επιχειρήσεις εκμεταλλεύσεως κινητών αξιών αποτελούνται, αφενός, από οφειλές για συγκεκριμένες υπηρεσίες που πράγματι παρασχέθηκαν στις επιχειρήσεις αυτές και, αφετέρου, από ένα ποσό που υπολογίζεται αναλόγως των μικτών κερδών τα οποία οι επιχειρήσεις αυτές είχαν κατά την οικονομική χρήση που προηγήθηκε του έτους καταρτίσεως του προϋπολογισμού της AFM (στο εξής: επιβάρυνση).

16 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, της *Regeling toezichtskosten Wet toezicht effectenverkeer 1995* (ρυθμίσεως περί του κόστους εποπτείας κατά τον νόμο του

1995), όπως τροποποιήθηκε το 2000 (Stcrt. 2000, αριθ. 137, σ. 10, στο εξής: Ρύθμιση), ορίζει:

«Στις επιχειρήσεις εκμεταλλεύσεως κινητών αξιών οι οποίες είναι εγκατεστημένες στις Κάτω Χώρες και έχουν την άδεια του άρθρου 7, παράγραφος 1, του νόμου καταλογίζεται ετησίως ένα ποσό το οποίο καθορίζεται βάσει των κατά την παράγραφο 3 κλιμακίων των εισοδημάτων που οι επιχειρήσεις αυτές είχαν κατά το έτος που προηγήθηκε της καταρτίσεως του προϋπολογισμού.»

- 17 Το άρθρο 5, παράγραφος 3, της Ρυθμίσεως καθορίζει τα κλιμάκια αυτά.
- 18 Από το αιτιολογικό της Ρυθμίσεως προκύπτει ότι ως «εισοδήματα» νοούνται τα μικτά κέρδη τακτικής εκμεταλλεύσεως, αρκεί να απορρέουν από δραστηριότητες όπως αυτές τις οποίες αφορά το άρθρο 7, παράγραφος 1, του νόμου του 1995. Τα εισοδήματα αυτά μπορούν να αντληθούν, μεταξύ άλλων, από προμήθειες ή μεσιτείες για υπηρεσίες σχετικά με κινητές αξίες, από συναλλαγές όπου οι προμήθειες περιλαμβάνονται στην τιμή που χρεώνεται, από προμήθειες για την εκτέλεση εντολών, από τη διαχείριση περιουσίας, από συναλλαγές «τερο», από την απόδοση που έχουν συναλλαγές με αντικείμενο κινητές αξίες, από αναλήψεις και διαθέσεις εκδιδόμενων τίτλων, από τη φύλαξη και διαχείριση τίτλων, από δραστηριότητες «clearing» και «settlement», καθώς και από τη ρύθμιση της αγοράς.

- 19 Το άρθρο 3 του Vaststellingsregeling bedragen Regeling toezichtskosten Wet toezicht effectenverkeer 1995 voor 2000 (κανονισμού περί καθορισμού, για το 2000, των εισφορών τις οποίες προβλέπει η Ρύθμιση, Stcrt. 2000, αριθ. 137, σ. 9) καθορίζει τα ποσά που αφορά το άρθρο 5, παράγραφος 1, της Ρυθμίσεως.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

- 20 Η Optiver κ.λπ. έχουν λάβει άδεια να εκτελούν πράξεις σχετικά με κινητές αξίες όπως οι πράξεις τις οποίες αφορά το άρθρο 7, παράγραφος 1, του νόμου του 1995.
- 21 Με αποφάσεις της 15ης Αυγούστου 2000, η AFM καταλόγισε στις προσφεύγουσες της κύριας δίκης, για την οικονομική χρήση που έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 2000, μια επιβάρυνση επί των εισοδημάτων τους από κινητές αξίες.
- 22 Θεωρώντας ότι η επιβάρυνση είναι αντίθετη προς την οδηγία 69/335, η Optiver κ.λπ. υπέβαλαν διοικητικές ενστάσεις κατά των αποφάσεων αυτών. Δεδομένου ότι οι ενστάσεις αυτές απορρίφθηκαν, η Optiver κ.λπ. έφεραν την υπόθεση ενώπιον του Rechtbank te Rotterdam ισχυριζόμενοι ότι η επιβάρυνση αυτή, η οποία πλήττει τη θέση σε κυκλοφορία και τη διαπραγμάτευση κινητών αξιών, είναι ασύμβατη με το άρθρο 11 της οδηγίας 69/335.
- 23 Η AFM υποστηρίζει ότι η επιβάρυνση αυτή δεν πλήττει τη διαπραγμάτευση κινητών αξιών, αλλά αφορά τα εισοδήματα που αποκτώνται χάρη σε πράξεις

σχετικές με κινητές αξίες. Επικουρικώς, ισχυρίζεται ότι η επιβάρυνση αυτή υπάγεται σε μια από τις εξαιρέσεις του άρθρου 12, παράγραφος 1, στοιχεία α' και ε', της οδηγίας 69/335.

- 24 Εκτιμώντας ότι η λύση των διαφορών που ήχθησαν ενώπιόν του απαιτεί ερμηνεία της οδηγίας 69/335, το Rechtbank te Rotterdam αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να θέσει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Εμποδίζει η οδηγία 69/335, ειδικότερα δε η ερμηνεία των άρθρων της 11 και 12, τον καταλογισμό σε επιχειρήσεις εκμεταλλεύσεως κινητών αξιών επιβαρύνσεως [...] επί των μικτών κερδών από δραστηριότητες που συνδέονται με κινητές αξίες;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 25 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά στην ουσία αν η οδηγία 69/335 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται στο να καταλογιστεί σε επιχειρήσεις εκμεταλλεύσεως κινητών αξιών μια επιβάρυνση, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία αφορά τα μικτά κέρδη από δραστηριότητες σχετικά με κινητές αξίες.

- 26 Για να δοθεί χρήσιμη απάντηση στο ερώτημα αυτό, πρέπει να καθοριστεί αν η επιβάρυνση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 69/335.
- 27 Εν προκειμένω, πρέπει να υπομνησθεί ότι από την οδηγία 69/335 προκύπτει ότι η οδηγία αυτή έχει ως σκοπό να καταργήσει τους έμμεσους φόρους, πλην του φόρου εισφοράς, οι οποίοι έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά με τον φόρο εισφοράς, δηλαδή εκείνους που πλήττουν τις πράξεις οι οποίες εμπίπτουν στην οδηγία αυτή.
- 28 Όσον αφορά το ζήτημα αν μια επιβάρυνση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη πρέπει να χαρακτηριστεί ως φόρος, πρέπει να σημειωθεί ότι, κατ' εφαρμογήν της ολλανδικής νομοθεσίας, οι μεσίτες κινητών αξιών και οι διαχειριστές περιουσίας πρέπει οπωσδήποτε να έχουν άδεια στις Κάτω Χώρες για να μπορέσουν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους εντός αυτού του κράτους μέλους.
- 29 Σύμφωνα με τις διατάξεις του νόμου του 1995, η εξουσία του Υπουργού Οικονομικών να εποπτεύει τις πράξεις σχετικά με κινητές αξίες έχει ανατεθεί στην AFM. Η AFM έχει τη δυνατότητα να μετακυλίζει τα λειτουργικά της έξοδα, μεταξύ άλλων, στις επιχειρήσεις εκμεταλλεύσεως κινητών αξιών, εισπράττοντας την επιβάρυνση που καταλογίζει στις επιχειρήσεις αυτές, η οποία υπολογίζεται κάθε χρόνο, βάσει κλιμακίων που προβλέπει η Ρύθμιση, αναλόγως των μικτών κερδών που οι πιο πάνω επιχειρήσεις είχαν κατά την οικονομική χρήση πριν από το έτος κατατίσεως του προϋπολογισμού της AFM.
- 30 Επομένως, μια τέτοια επιβάρυνση, η οποία οφείλεται κατ' εφαρμογήν ενός κανόνα δικαίου ο οποίος θεσπίστηκε από το κράτος, καταβάλλεται από ιδιώτες σε ένα φορέα για τη χρηματοδότηση μιας κρατικής αρμοδιότητας που έχει ανατεθεί στον φορέα αυτόν.

- 31 Ναι μεν, λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών αυτών, δεν μπορεί να υποστηριχτεί βάσιμα ότι η επιβάρυνση δεν είναι φόρος, πλην όμως, όπως ορθώς ισχυρίζεται η Επιτροπή, η επιβάρυνση αυτή, εφόσον δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 69/335, δεν αποτελεί φόρο ο οποίος απαγορεύεται από την οδηγία αυτή.
- 32 Συγκεκριμένα, αφενός, η γενεσιουργός αιτία της επιβαρύνσεως δεν έγκειται στην εκτέλεση συγκεκριμένης πράξεως όπως αυτές τις οποίες αφορούν τα άρθρα 4, 10 και 11 της οδηγίας 69/335, αλλά στην άσκηση ευρέος φάσματος δραστηριοτήτων οι οποίες έχουν σχέση γενικά με κινητές αξίες.
- 33 Αφετέρου, εφόσον η βάση επιβολής της επιβαρύνσεως αποτελείται από τα μικτά κέρδη που οι επιχειρήσεις εκμεταλλεύσεως κινητών αξιών έχουν από διάφορες δραστηριότητες, η επιβάρυνση αυτή συγγενεύει πιο πολύ με άμεσο φόρο εισοδήματος και επομένως ανήκει σε κατηγορία φόρων την οποία δεν αφορά η οδηγία 69/335 (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 26ης Σεπτεμβρίου 1996, C-287/94, Frederiksen, Συλλογή 1996, σ. I-4581, σκέψη 21, και της 18ης Ιανουαρίου 2001, C-113/99, P.P. Handelsgesellschaft, Συλλογή 2001, σ. I-471, σκέψεις 24 και 27).
- 34 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι μια επιβάρυνση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 69/335 και επομένως δεν αποτελεί φόρο ο οποίος απαγορεύεται από την οδηγία αυτή.
- 35 Κατά συνέπεια, στο ερώτημα που τέθηκε πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η οδηγία 69/335 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν αντιτίθεται στον καταλογισμό

σε επιχειρήσεις εκμεταλλεύσεως κινητών αξιών μιας επιβαρύνσεως, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία αφορά τα μικτά κέρδη από δραστηριότητες σχετικά με κινητές αξίες.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ³⁶ Δεδομένου ότι η διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαινεται:

Η οδηγία 69/335/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουλίου 1969, περί των εμμέσων φόρων των επιβαλλομένων επί των συγκεντρώσεων κεφαλαίων, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν αντιτίθεται στον καταλογισμό σε επιχειρήσεις εκμεταλλεύσεως κινητών αξιών μιας επιβαρύνσεως, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία αφορά τα μικτά κέρδη από δραστηριότητες σχετικά με κινητές αξίες.

(υπογραφές)